

TINY BOLK (85)

KASTELEINSE EN BIECHTMOEDER

Voor zover bekend is ze de oudste kasteleinsvrouw van het land: Tiny Bolk-van der Boren is volgens haar paspoort 85, maar niemand die haar dat geeft. Ze staat nog altijd achter de tap van café Den Dolhaert in Maastricht, te vinden aan de Mergelweg in de wijk Sint Pieter aan de groene rand van de stad.

Het is nog zo'n typische bruine kroeg, die sfeer en warmte ademt. „Mijn ouders hebben het café in 1930 overgenomen. Mijn vader bedacht de naam Den Dolhaert. Zo heette de eigenaar van de wijngaarden die hier in de 17e eeuw lagen.“ Als oudste van zeven kinderen moest Tiny Bolk al vroeg meehelpen in het café. „Toen ik tien was, stond ik al in een teiltje glazen te wassen. Ik genoot van het geroezemoes van de gasten. Het waren vooral boeren en arbeiders die bezig waren met het uitgraven van het Albertkanaal. In die tijd is mijn liefde voor het vak ontstaan.“

Ze maakte in Den Dolhaert ook de Tweede Wereldoorlog mee. „Ondanks alle ellende was het in het café een gezellige boel. Er werd nooit over politiek gesproken. Aan het einde van de oorlog schuilden we soms in de grotten van de St. Pietersberg, bang voor bombardementen. Aan de avondklok hielden we ons niet, het café was gewoon open. Er stond altijd iemand bij de voordeur op wacht om ons op tijd te waarschuwen. Toen we bevrijd werden, was het uiteraard groot feest. De Amerikanen spraken alleen maar Engels. We verstonden er niets van, maar gelukkig is bier 'beer' en dat klinkt hetzelfde.“

Na haar huwelijk verhuisde Tiny Bolk naar Brunssum en werkte alleen nog in het weekend in het café. Toen haar man plotseling werkloos werd, sloeg ze naar eigen zeggen met de vuist op tafel. Haar boodschap: „We keren terug naar Sint Pieter, ik ga niet mijn hand ophouden.“ Manlief sribbelde enigszins tegen,

maar achteraf heeft ook hij volgens haar nooit spijt van deze stap gehad.

HARDE SCHIJF

Zeventien jaar geleden werd ze weduwe. Sindsdien bestiert ze in haar eentje het café. Hulp heeft ze niet nodig zegt ze. Den Dolhaert is zes dagen in de week geopend van twee uur 's middags tot twee 's nachts. Ze noteert alle consumptie op een velletje papier en rekt nog uit haar hoofd. „Ik heb mijn eigen harde schijf“, lacht ze. Menig klant stort zijn hart bij haar uit. „Ik ben de biechtmoeder van het café. Soms is het moeilijk om wat ik allemaal hoor van me af te zetten. Als het me eventjes teveel wordt, pak ik de schep en ga graven in mijn tuin. Daar knap ik van op.“

Ze voelt zich nog altijd veilig in het afgelegen café. „Ik heb een eigen team bodyguards. Mijn trouwe klanten wachten stevast tot ik heb afgesloten en veilig in huis ben. Pas daarna vertrekken ze.“ Dat ze nog zo jong oogt, heeft volgens de kasteleinsvrouw verschillende redenen: „Ik sta elke dag vroeg op en hou mijn conditie op peil met touwtje springen. Maar het allerbelangrijkste is en blijft het tussen de mensen zijn.“ Aan ophouden denkt ze in elk geval nog lang niet. „Ze hebben voorspeld dat ik 105 word, dus ik kan nog een hele poos vooruit.“

Yvonne van Marcke

